

[Alfred Jensen.]

bort fra de to huslejeniveauer. Vi sagde, at man ville fremme spekulationen i boligen, og nu må ærede ordførere stå op her og erkende, at byggespekulanterne opfører boliger til 65 kr. pr. m². Det er klart, at sådanne lejer opnår man kun, fordi boligen er en mangelvare. Vi gjorde opmærksom på, at spekulanterne fik øget råderum, og det var ikke det, der var brug for; det, der var brug for, var tværtimod en bremse på spekulanterne. Man talte om, at en udligning mellem huslejeniveauerne ville finde sted efter denne lovgivning. Vi sagde: det er ikke tilfældet; alene de forhøjede finansieringsomkostninger for det nye byggeri betyder jo, at der stadig væk vil være en forskel, og kravet om en udligning af huslejeniveauerne vil fortsat blive ført frem.

Nu står vi med et privat byggeri af et omfang, som de fleste vist ikke har tænkt sig, og som betyder, at vi vil få et stigende huslejeniveau i nybyggeriet. Jeg kan sammen med det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp rejse det spørgsmål: hvor længe vil man være i stand til at finde lejere til de nye boliger til en sådan betaling? Men tilsyneladende synes spekulanterne, at man endnu ikke har nået grænsen, for ellers ville der ikke være en sådan stigning i det private byggeri uden støtte som den, vi har set.

Jeg skal ikke her remse tallene op, selv om det kunne være fristende, men enhver kan jo se, at det private byggeri og ikke mindst spekulationsbyggeriet har antaget et sådant omfang, at det i den nærmeste tid vil blive bestemmende for lejeniveauet i det nye byggeri. Så kan man selvfølgelig have det håb, at denne leje med tiden ikke vil kunne indkræves, og at lejeniveauet derfor vil falde. Det er det, man gennem årene har sagt: at der ikke ville ske noget ved at ophæve huslejestoppet, for der ville komme en tilpasning, og det nye byggeri ville blive billigere. Det, vi nu står over for, er imidlertid, at det nye byggeri i virkeligheden er blevet dyrere, og at sagkyndige med

rette kan stille det spørgsmål: kommer vi en dag dertil, at der skal være tale om en udligning af det nye huslejeniveau, som skabes på grundlag af denne høje leje på 65 kr. pr. m²? Man må i øvrigt gøre sig klart, at spekulanterne faktisk tjener betydelig mere, end denne leje angiver, og at de, der skal flytte ind, kommer til at sidde for et betydelig større beløb. Jeg skal bare minde om, at 7 000-8 000-10 000 kr. i indskud for at kunne flytte ind i en sådan lejlighed ikke er ualmindeligt, og det siger sig selv, at det betyder en kolossal belastning for den pågældende. Man undrer sig over, at det tolereres, at spekulanterne kan boltre sig sådan og tjene på folks nød. Og det er jo det, der sker, fordi der er boligmangel. Man har talt om velfærdsstaten; det forekommer mig, at det er ilde anbragt, når man tillader udskjelser af denne art.

Jeg sagde før, at jeg med interesse hørte formålsparagraffen oplæst, og jeg erindrer også alle de smukke ord, der er sagt fra alle sider i denne sal om, at man skulle skaffe den mindrebemidlede del, den børnerige del af befolkningen ordentlige boliger til overkommelige priser. Det er jo fortsat formålet med vor boligstøttelovgivning, men det, vi har været vidne til i den periode, den ny lov har været gældende, har ikke hjulpet til at løse disse problemer. Så vidt jeg forstod det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, mente han endda, at der var sket stor skade, ja, jeg tror, han brugte udtrykket „uoprettelig skade“.

Forud var man imidlertid ikke i gang med at løse de problemer, da stod man faktisk med meget fattige resultater på det område. I 1955 kom man i Århus til det resultat, at kun 11 pct. af de børnerige familier, hvor forsørgeren havde indtil 8 000 kr. i skattepligtig indkomst, boede i tilskudslejligheder. Ja men er det ikke netop den gruppe af medborgere, man skulle hjælpe? Er det ikke det, man har talt om? Selv i en by som Århus er man ikke kommet videre, end at folk med en ret jævn arbejderindtægt ikke har mulighed